

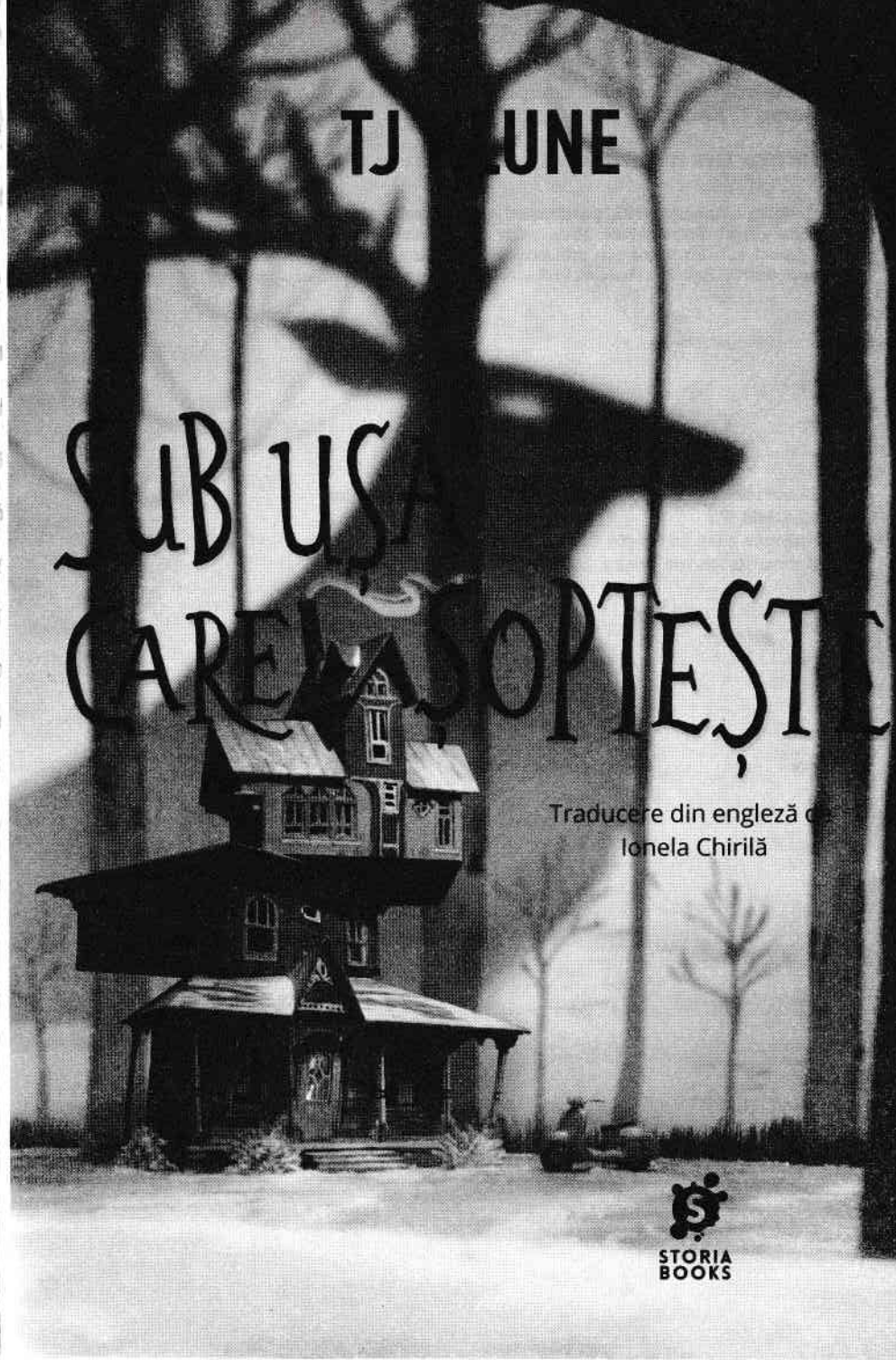
LBRIS

We know
books

TJ LUNE

SUB USA CARE AȘOPTEȘTE

Traducere din engleză de
Ionela Chirilă

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Patricia plângea.

Wallace Price nu putea suferi să audă oameni plângând.

Lacrimi mici, lacrimi de crocodil, hohote de plâns de se zguduia tot corpul, nu conta. Lacrimile erau lipsite de noimă, iar ea nu făcea decât să amâne inevitabilul.

— Cum de-ai știut? a întrebat Patricia cu obrazii uzi, întinzându-se după cutia de Kleenex de pe biroul lui.

Nu l-a văzut strâmbându-se. Probabil că era cel mai bine așa.

— Cum să nu fi știut? i-a răspuns el.

Și-a împreunat mâinile pe biroul lui din lemn de stejar, iar scaunul Arper Aston a scârțâit sub el când s-a așezat bine în așteptarea a ceea ce cu siguranță avea să fie o scenă dramatică, încercând în tot acest timp să nu se schimonosească la duhoarea de clor și Windex. Se prea poate ca cineva din personalul de noapte să-i fi vărsat ceva în birou, mirosul atârând în aer greu și înțepător. Și-a pus în minte să trimită un mesaj prin care să le amintească tuturor că avea un nas sensibil și că nu se putea aștepta ca el să lucreze în asemenea condiții. Era de-a dreptul barbar!

Jaluzelele de la geamurile biroului erau trase în jos ca să protejeze de soarele după-amiezii, iar aerul condiționat sufla rece și îl ținea treaz. Cu trei ani în urmă, cineva ceruse să se modifice senzorul de temperatură până la 21 de grade. El a râs. Căldura duce la lene. Dacă ți-e frig, te miști întruna.

Dincolo de ușa biroului său, firma părea o mașinărie bine unsă, activă și autonomă, fără să fie nevoie de implicarea lui semnificativă, exact așa cum îi plăcea lui Wallace. Dacă ar fi fost genul care să stea de capul fiecărui angajat pentru cele mai mici detalii, n-ar fi ajuns unde era acum. Desigur, era mereu atent la tot ce mișca, cei din subordinea lui știind foarte bine că trebuiau să muncească din greu, ca și cum viața lor ar fi depins de asta. Clienții erau cei mai importanți oameni de pe pământ. Când el zicea „sari!”, se aștepta ca persoanele din imediata apropiere să facă taman așa, fără să tot pună întrebări lipsite de importanță cum ar fi „cât de sus?”.

Ceea ce i-a amintit de Patricia. Mașinăria se stricase și, deși nimeni nu era infailibil, Wallace era nevoit să schimbe o piesă defectă cu una nouă. Muncise prea mult ca să eșueze acum. Anul trecut fusese cel mai profitabil din istoria firmei. Anul ăsta promitea să fie și mai bun. Indiferent de situația în care se afla lumea, cineva întotdeauna trebuia dat în judecată.

Patricia și-a suflat nasul:

— Nu credeam că vă pasă.

El s-a holbat la ea.

— De ce, Doamne iartă-mă, să crezi așa ceva?

Patricia i-a oferit un zâmbet forțat.

— Nu sunteți tocmai genul căruia să-i pese.

S-a zburliat tot. Cum îndrăznește să zică așa ceva, mai ales șefului ei? Ar fi trebuit să-și dea seama din urmă cu zece ani, când avusese cu ea interviul de angajare ca asistent juridic, că o să vină o zi în care o să-l muște de cur. Fusese bine dispusă, ceva ce Wallace crezuse că o să se diminueze cu timpul de vreme ce, în viziunea lui, veselie n-avea decât să caute într-o firmă de avocatură. Cât de mult greșise!

— Sigur că-mi...

— Ideea e că totul a fost atât de greu în ultima vreme, a continuat ea, ca și cum el nici n-ar fi deschis gura. Am încer-

cat să țin totul sub capac, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că dumneavoastră o să vedeți dincolo de fațadă.

— Exact așa, a zis el, încercând să readucă discuția pe făgașul ei.

Cu cât depășea mai repede momentul, cu atât mai bine avea să fie pentru amândoi. Patricia urma să priceapă și ea asta într-un final.

— Am văzut dincolo de fațadă, a continuat el. Acum, dacă ai putea...

— Și chiar vă pasă. Știu că vă pasă! Am știut de luna trecută, din clipa în care mi-ați trimis aranjamentul acela floral de ziua mea. Chiar dacă nu a fost nicio felicitare atașată sau altceva. Am știut ce încercați să-mi ziceți. Că mă apreciați. Și eu vă apreciez atât de mult, domnule Price!

Habar n-avea despre ce dracu' vorbea. Nu-i dăduse nicio dată nimic. Trebuie să fi fost asistenta lui juridică. Se vedea nevoit să schimbe două vorbe cu ea pe tema asta. Nu era nevoie de niciun fel de flori. Care era noima? La început erau frumoase, dar apoi mureau, iar frunzele și petalele se veștejeau și putrezeau, provocând o mizerie care putea fi evitată dacă nu se apuca nimeni să le trimită de la bun început. Cu asta în minte, și-a luat stiloul Montblanc ridicol de scump și a notat (idee de circulară: PLANTELE SUNT ÎNGROZITOARE ȘI NIMENI N-AR TREBUI SĂ LE AIBĂ). Fără să-și ridice privirea, i-a zis:

— Nu încercam să...

— Kyle a fost concediat acum două luni, a continuat ea.

Lui i-a luat mai mult decât ar fi vrut să admită ca să-și dea seama despre cine era vorba. Kyle era soțul ei. Wallace îl cunoscuse la o petrecere la firmă. Kyle era beat, evident bucurându-se din plin de șampania pe care Firma Moore, Price, Hernandez & Worthington o pusese la dispoziție după încă un an de succes. Roșu la față, Kyle desfătase oaspeții

de la petrecere cu o istorie spusă cu lux de amănunte de care Wallace nu se putea deranja să-i pese, mai ales că, după toate aparențele, Kyle crezuse de cuviință că vocea tare și exagerările erau absolut necesare povestirii.

— Îmi pare rău să aud asta, i-a zis, fără emoție, punând stiloul înapoi pe birou. Dar cred c-ar trebui să ne concentrăm pe problema...

— Nu reușește să-și găsească de muncă, i-a zis Patricia, boțind șervețelul, înainte să ia altul.

Și-a șters ochii, întinzându-și machiajul, și a continuat:

— Și nu putea să se întâmple într-un moment mai prost. Fiul nostru se însoară vara asta și noi se presupune c-ar trebui să plătim jumătate din nuntă. Nu știu cum o să reușim, dar trebuie să găsim o cale. Am găsit întotdeauna. E doar un obstacol peste care o să trecem.

— Felicitările mele! a răspuns Wallace.

Nici măcar nu știa că ea avea copii. Nu era genul care să se bage în viețile personale ale angajaților. Copiii doar îi distrăgeau atenția, iar pe el nu-l încânta deloc perspectiva. Îi făceau pe părinții lor – angajații lui – să ceară timp liber pentru lucruri cum ar fi recitaluri și boli, lăsându-i pe alții să muncească în plus în locul lor. Și, de când cei de la Resurse Umane îi spusese că nu poate să le ceară angajaților să nu-și întemeieze o familie („Domnule Price, nu le puteți spune așa, pur și simplu, *Luați-vă un câine!*”), fusese nevoit să suporte mămici și tătici care aveau nevoie de o după-amiază liberă ca să-și audă odraslele vomitând sau țipând niște cântecele despre forme și nori și alte asemenea prostii.

Patricia și-a suflat din nou cu putere nasul în șervețel, cu un zgomot prelung și îngrozitor de mucii, care i-a ridicat lui Wallace părul de pe mână.

— Și apoi mai e și fata noastră. Am crezut că e o ființă fără busolă și c-o să sfârșească tăind frunză la câini, dar iată că

firma a avut bunăvoința să-i acorde o bursă și în sfârșit și-a găsit calea. Facultatea de Administrare a Afacerilor, dacă vă vine să credeți. Nu e minunat?

S-a uitat la ea cu ochi mijiți. Clar trebuia să schimbe câteva vorbe și cu partenerii. Nu știa că firma oferea burse. Știa că se donau bani asociațiilor caritabile, asta da, dar deducerile de taxe de pe urma lor meritau din plin efortul. Nu știa ce fel de compensație aveau să primească dând banii de pomană pe ceva atât de ridicol ca o școală de *administrare a afacerilor*, chiar dacă ar fi putut să-i deducă din taxe și pe aceștia. Probabil că fika ei urma să facă ceva tâmpit cum ar fi să deschidă un restaurant sau vreo organizație nonprofit.

— Cred că înțelegem în moduri diferite noțiunea de „minunat”.

Ea a încuviințat din cap, dar Wallace n-a fost sigur că l-a auzit.

— Slujba asta e atât de importantă pentru mine, acum mai mult decât oricând. Oamenii de aici sunt ca o familie. Ne ajutăm unii pe alții și nu știu dacă aș fi ajuns până aici fără ajutorul lor. Și faptul că dumneavoastră ați simțit că e ceva în neregulă și mi-ați cerut să vin aici ca să pot să-mi spun oful înseamnă mai mult pentru mine decât o să știți vreodată. Nu-mi pasă ce zice lumea, domnule Price! Sunteți un om bun.

Ce voia să însemne *asta*?

— Ce zice toată lumea despre mine?

Femeia s-a albit la față.

— Ah, nimic de rău. Știți cum e. Dumneavoastră ați pus bazele acestei firme. Numele dumneavoastră e pe antet. E... intimidant.

Wallace s-a relaxat. S-a simțit mai bine.

— Da, ei bine, bănuiesc că așa e...

— Adică, *da*, oamenii vorbesc despre faptul că puteți fi rece și calculat și că ridicați vocea la un volum înspăimântător

dacă un lucru nu se face în secunda în care vreți să fie făcut, dar ei nu vă văd cum o fac eu. Știu că e doar o fațadă în spatele căreia se află un bărbat grijuliu, mascat de costume scumpe.

— O fațadă? a repetat el, deși era mulțumit că-i admirase bunul-gust.

Costumele lui chiar erau luxoase. În definitiv, alegea numai ce era mai bun. Acesta era motivul pentru care pachetul de bun-venit pe care îl primeau cei mai noi angajați avea inclus o listă în care se detalia pe puncte ce presupunea o ținută acceptabilă. Deși nu cerea de la toată lumea haine de firmă (de vreme ce știa bine ce însemnau datoriile studentești), dacă cineva purta ceva care părea clar luat la reduceri, atunci avea grijă să aibă o discuție serioasă cu respectiva persoană despre ce însemna o ținută demnă.

— Sunteți dur la suprafață, dar în interior sunteți de zahăr, a zis ea.

Niciodată în viața lui nu mai fusese atât de jignit.

— Doamnă Ryan...

— Patricia, vă rog. V-am mai zis asta de atâtea ori.

Îi zisese, așa era.

— Doamnă Ryan, a repetat el cu fermitate. Deși vă apreciez entuziasmul, cred că avem alte lucruri de discutat.

— Corect, a spus ea cu grabă. Desigur. Știu că nu vă place când oamenii vă fac complimente. Că doar nu suntem aici ca să vorbim despre dumneavoastră.

— Exact, a răspuns el ușurat.

Femeii îi tremura buza:

— Suntem aici să vorbim despre mine și despre cât de dificile au devenit lucrurile în ultima vreme. Doar de asta m-ați chemat aici după ce m-ați găsit plângând în magazia cu consumabile.

El crezuse că făcea inventarul și că praful îi declanșase alergiile.

— Cred că trebuie să revenim la...

— Kyle nu mai vrea să mă atingă, i-a șoptit ea. Sunt ani întregi de când nu i-am mai simțit mâinile pe trup. Mi-am tot zis că asta se întâmplă când doi oameni sunt împreună de atâta amar de vreme, dar nu pot să nu mă gândesc că e mai mult de atât.

Wallace s-a crispat.

— Cred că e cam deplasat, mai ales că dumneata...

— Știu! a țipat ea. Cât de deplasat poate să fie omul ăsta? Știu că lucrez șaptezeci de ore pe săptămână, dar chiar cer prea mult ca soțul meu să-și îndeplinească îndatoririle matrimoniale? Erau scrise în jurămintele noastre.

Ce nuntă oribilă trebuie să fi fost! Probabil că organizaseră petrecerea la Holiday Inn. Nu. Și mai rău. La un Holiday Inn Express. S-a cutremurat la un asemenea gând. Era absolut convins că avuseseră și karaoke. Din cum și-l amintea pe Kyle (nu că și-ar fi amintit prea multe), cel mai probabil cântase ceva între Journey și Whitesnake, în timp ce dădea pe gât ceea ce numea cu atâta plăcere „doctorie”.

— Doar că pe mine nu mă deranjează orele lungi la birou, a continuat ea. E parte din slujbă. Am știut asta când m-ați angajat.

Ah! Un moment de respiro!

— Apropo de angajat...

— Fiică-mea și-a pus cercei în nas! a zis Patricia cu jale. Biata mea fetiță arată ca un taur care așteaptă un matador s-o fugărească și să înfigă chestii în ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit Wallace, frecându-și fața.

Nu avea timp pentru așa ceva. În jumătate de oră urma o ședință pentru care trebuia să se pregătească.

— Știu! a exclamat Patricia. Kyle a zis că e parte din procesul de maturizare. Că trebuie s-o lăsăm să-și desfacă aripile și să facă greșeli de una singură. Nu știam că asta presupune

să-și pună un rahat de cercel în nas! Ca să nu mai spun de fiu-miu!

— În regulă! a zis Wallace. Nu mai spuneți!

— Vrea ca mâncarea de la nuntă să fie de la *Applebee's*! Auzi la el, de la *Applebee's*!

Wallace a rămas cu gura căscată de groază. Habar nu avea că planificarea nupțială dezastruoasă era un defect genetic.

Patricia dădea din cap cu furie.

— Ca și cum ne-am permite așa ceva! Banii nu cresc în copaci! Am făcut tot posibilul să ne învățăm copiii să priceapă fundamentele financiare, dar când ești tânăr, nu reușești mereu să înțelegi până la capăt. Și acum că viitoarea mireasă mai e și gravidă, caută ajutor la noi, a zis ea, oftând dramatic. Singurul motiv pentru care reușesc să mă mai ridic din pat dimineața e că știu că pot să vin aici și... să scap de tot și de toate.

Wallace a simțit o strângere ciudată în piept. S-a frecat ușor. Poate era doar o mică arsură. N-ar fi trebuit să mănânce chili.

— Mă bucur că putem fi un refugiu al existenței dumitale, dar nu pentru asta te-am chemat la ședință.

— Serios? a zis ea, trăgându-și nasul și zâmbindu-i din nou, ceva mai cu forță de data asta. Atunci, ce este, domnule Price?

— Ești concediată, i-a zis el.

Ea a clipit.

El a așteptat. Cu siguranță acum pricepea, iar el se putea întoarce la treaba lui.

Ea s-a uitat în jur, cu un zâmbet confuz pe chip.

— E unul din momentele alea cu camera ascunsă? a zis mai apoi, râzând, acum doar cu o vagă urmă a exuberanței pe care el o crezuse de mult sfârșită. Mă filmați? O să iasă cineva brusc și-o să strige *Surpriză*? Cum se cheamă emisiunea? Ești

concediat, dar nu pe bune?

— Mă îndoiesc foarte tare, a zis Wallace. N-am acordat nimănui permisiunea să mă filmeze.

S-a uitat la poșeta pe care o ținea Patricia în poală și a continuat:

— Sau să fiu înregistrat.

Zâmbetul ei a început să pălească.

— Atunci nu înțeleg. Ce vreți să spuneți?

— Doamnă Ryan, nu știu cum m-aș putea face mai bine înțeles. Începând de astăzi, nu mai ești angajata firmei Moore, Price, Hernandez & Worthington. Înainte să pleci de aici, cei de la securitate îți vor da voie să-ți aduni lucrurile și apoi vei fi escortată afară din clădire. La scurt timp după aceea, cei de la Resurse Umane vor intra în legătură cu dumneata ca să finalizeze documentația, în caz că trebuie să semnezi pentru... ah, cum îi zice?

A făcut o pauză, căutând prin hârtiile de pe birou:

— Ah, da! Ajutor de șomaj. Pentru că, din câte se pare, chiar șomeră fiind încă mai poți să sugi de la țâța guvernului sub forma taxelor mele.

Apoi a clătinat din cap:

— Deci, a continuat el, într-un fel e ca și cum încă te-aș mai plăti. Doar că nu așa de mult. Sau nu lucrând aici în continuare. Pentru că nu mai e cazul.

Ea nu mai zâmbea:

— Eu... *poftim*?

— Ești concediată, a zis el mai rar.

Nu știa de ce femeii îi era atât de greu să priceapă.

— De ce? a vrut ea să știe.

Abia acum stăteau de vorbă pe bune. Acel *de ce* al tuturor lucrurilor era specialitatea lui Wallace. Fapte și nimic mai mult.

— Din cauza raportului intervenientului din cazul Cortaro.

L-ai depus la două ore după termenul limită. Singurul motiv pentru care a mers mai departe a fost că judecătorul Smith îmi e dator cu o favoare și aproape că nici *asta* n-a fost de ajuns. A trebuit să-i aduc aminte că l-am văzut cu fosta-dă-dacă-actualmente-amantă la... nu contează. Ce-ai făcut ar fi putut să coste firma câteva mii de dolari și asta nu se compară nici pe departe cu răul pe care l-ar fi provocat clientului. Genul ăsta de greșeală nu va fi tolerată. Îți mulțumesc pentru anii pe care ni i-ai dedicat aici la Moore, Price, Hernandez & Worthington, dar mă tem că serviciile dumitale nu ne mai sunt de trebuință.

Ea s-a ridicat brusc, hârjâind scaunul de podeaua din lemn de esență tare.

— Nu l-am depus târziu!

— Ba da, i-a zis Wallace pe un ton egal. Am și bonul de la registratură cu ora la care l-ai depus dacă vrei să vezi.

Apoi a bătut cu degetul pe dosarul de pe birou.

Femeia a mijit ochii. Măcar nu mai plângea. Wallace se descurca bine cu furia. În prima zi la Facultatea de Drept, i s-a zis că avocații, chiar dacă erau o necesitate într-o societate funcțională, aveau să fie în permanență ținta mâniei.

— Și chiar *dacă* l-am depus târziu, n-am mai făcut asta niciodată până acum. S-a întâmplat o singură dată.

— Și poți să stai liniștită, știind că nu vei mai face așa ceva vreodată, i-a răspuns Wallace. Pentru că nu mai lucrezi aici.

— Dar... *soțul* meu. Și *fiul* meu. Și *fica* mea!

— Mda, a zis Wallace. Mă bucur că ai adus subiectul în discuție. Evident că, dacă fiica dumitale primea vreun fel de bursă de la noi, îi este revocată în clipa de față.

Zicând acestea, a apăsă un buton de pe birou:

— Shirley? Trimite, te rog, o notificare către departamentul de Resurse Umane în care să specifice că fiica doamnei Ryan n-o să mai primească bursă de la noi. Nu știu exact ce

presupune asta, dar bănuiesc că îmi vor trimite un formular completat pe care să-l semnez. Ocupă-te de asta chiar acum!

Vocea secretarei s-a auzit pârlând prin difuzor.

— Da, domnule Price.

Apoi s-a uitat la fosta lui asistentă juridică:

— Gata. Vezi? S-a rezolvat. Acum, înainte să pleci, am să te rog să nu uiți că suntem profesioniști. Nu e nevoie să începi să țipi sau să arunci cu lucruri ori să treci la amenințări care, fără îndoială, vor fi considerate infracțiuni. Și fii amabilă ca atunci când îți strângi lucrurile de pe birou să nu iei nimic care aparține firmei. Înlocuirea dumitale începe de luni și n-aș vrea să știu cum ar fi pentru ea să nu găsească un perforator sau un distribuitor de scotch. Desigur, orice nimicuri vei fi acumulat sunt ale dumitale.

După aceea a luat de pe birou mingea antistres cu logoul firmei pe ea.

— Sunt minunate, nu-i așa? Îmi aduc aminte că ai primit așa ceva când am sărbătorit șapte ani de la înființarea firmei. Ia-o, cu binecuvântarea mea! Am sentimentul că-ți va fi de mare folos.

— M-ați luat pe nepregătite, a șoptit ea.

— Ca un atac de cord, a răspuns el. Acum, dacă mă iertați, trebuie să...

— Sunteți... Sunteți... un *monstru*! a urlat ea. Vreau să vă cereți scuze!

Evident că voia.

— Niște scuze ar presupune că am greșit cu ceva. Ori nu eu am greșit. Dacă e s-o spunem p-aiă dreaptă, dumneata trebuie să-ți ceri scuze față de mine.

Răspunsul ei pițigăiat numai a scuză n-a sunat.

Wallace și-a păstrat calmul în timp ce a apăsă din nou butonul difuzorului.

— Shirley? A ajuns paza?